14/03/2019

“Ο Ταξιάρχης στην κυριολεξία τον έσωσε, σχεδόν τον ανέστησε από νεκρό”

/ Γνώμες

Ήταν ένα γλυκό Αυγουστιάτικο βραδινό. Ο εσπερινός τελείωνε όταν μια παρέα προσκυνητές, έφτανε στο Ναό μας.
—Πάτερ, την ευχή σας. Είναι ευλογημένο να διανυκτερεύσουμε εδώ απόψε και το πρωί να εκκλησιαστούμε και να κοινωνήσουμε;

Ήταν μια νεαρή γυναίκα που ρωτούσε και που με κάποιον άλλον νεαρό, βοηθούσαν ένα παλληκάρι να στέκεται όρθιο και να βαδίζει.
—Βεβαίως. Κανένα πρόβλημα. Έχουμε χώρο για όλους σας.
—Ευχαριστούμε πολύ, να είστε καλά. Μήπως εδώ μένει ο Δεσπότης;
—Όχι, όμως αύριο το πρωί θα μας επισκεφθεί.
—Αλήθεια; Ω Θεέ μου! Ανέλπιστη χαρά μας δίνετε, πάτερ μου.
—Μα τι συμβαίνει; Δεν καταλαβαίνω.
—Πάτερ μου, ο Ταξιάρχης έκανε ένα μεγάλο θαύμα στον αδελφό μου, είναι αυτός εδώ, ο Διονύσης.
Η νεαρή γυναίκα λέγοντας τις τελευταίες λέξεις στράφηκε προς το παλ¬ληκάρι που κρατούσε αγκαζέ μαζί με τον άλλο νεαρό. Με ένα τρυφερό χαμόγελο τον οδήγησε μπροστά μου, με τη βοήθεια του άλλου νέου. Το παλληκάρι έκανε μια

υπόκλιση, όσο του επέτρεπε η κατάσταση του και απλώνοντας το χέρι του πήρε το δικό μου και το ασπάστηκε με σεβασμό.

—Πάτερ, είναι ο αδελφός μου ο Διονύσης, συνέχισε η νεαρή γυναίκα, ο Ταξιάρχης στην κυριολεξία τον έσωσε, σχεδόν τον ανέστησε από νεκρό. Κατά τη νοσηλεία του αδελφού μου στο Κρατικό Νοσοκομείο Νικαίας Αθηνών, πέρασαν απ’ αυτό και γνώρισαν τον αδελφό μου και είδαν την κρισιμότητα της κατάστασης του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης σας και ο πατήρ Χρήστος, ο συνεφημέριός σας, όταν και εκείνος είχε την περιπέτεια με την πρεσβυτέρα του στο ίδιο Νοσοκομείο. Βέβαια τότε ο αδελφός μου ήταν σε βαθύ κώμα και δεν τους γνώρισε• όμως εκείνοι προσευχήθηκαν για κείνον. Καταλαβαίνετε λοιπόν, τι ευλογία, είναι για μας, όταν στην πρώτη μας ευχαριστήριο επίσκεψη προς τον Ταξιάρχη, να παρευρίσκεται ο Σεβασμιώτατος και να συμπροσεύχεται και να συνδοξολογεί τον Αρχάγγελο μαζί μας, για τη θαυμαστή Του ενέργεια στον αδελφό μου.

Μιλώντας, έρριξε μια ματιά στον Διονύση, που έδειχνε σημεία κόπωσης, λόγω του προσφάτου ατυχήματος του- και απευθυνόμενη πάλι σε μένα, συνέχισε:
—Αν είναι ευλογημένο, πάτερ μου, θα ήθελα λίγο να τακτοποιήσω τα πράγματά μας και να περιποιηθώ τον αδελφό μου, γιατί ακόμη έχει ανάγκη από εμάς, και έπειτα να έλθω στο Γραφείο και να σας εξιστορήσω, μαζί με. τον ξάδελφό μου, το θαυμαστό αυτό γεγονός με κάθε λεπτομέρεια.
—Μην ενοχλείστε, δεν πειράζει. Τακτοποιείστε τα πράγματά σας, ξεκουρα¬στείτε και αύριο μετά τη θεία λειτουργία, που θάναι εδώ και ο Δεσπότης μάς τα εξιστορείτε όλα με την ησυχία σας. Είμαι βέβαιος ότι θα χαρεί πάρα πολύ να μάθει την έκβαση αυτού του γεγονότος, από πρώτο χέρι, με κάθε λεπτομέρεια.
—Να είναι ευλογημένο, πάτερ μου. Ευχαριστούμε πολύ. Αύριο με υγεία.
Είχε τελειώσει η θεία λειτουργία και καθώς πηγαίναμε στο Γραφείο για καφέ, μαζί με την παρέα του Διονύση έφτασε ο Δεσπότης. Ήταν απερίγραπτη η χαρά όλης της παρέας μόλις τον αντίκρυσαν. Έτρεξαν όλοι κοντά του χαρούμενοι. Έβαλαν μετάνοια και του φίλησαν με σεβασμό το χέρι.
—Τι κάνετε Σεβασμιώτατε, τον θυμάστε τον Διονύση μας;
—Μα είναι δυνατόν; Είναι το παιδί, που νοσηλευόταν στο Κρατικό, με το τροχαίο;
—Μάλιστα, μάλιστα, Σεβασμιώτατε, αυτός είναι. Θαύμα, θαύμα του Ταξιάρχη!
—Δόξα σοι ο Θεός! Παιδιά μου πολύ χαίρομαι. Ξέρετε, με είχε συγκινήσει πολύ η περίπτωση του Διονύση και συχνά αναρωτιόμουν για την έκβαση της υγείας του. Και να που σήμερα τον βλέπω υγιέστατο μπροστά μου, ας είναι δοξασμένο το όνομα του μεγάλου Θεού. Παιδιά μου, θα μου επιτρέψτε να πάω μέσα, να προσκυνήσω τον Αρχάγγελο, γιατί μόλις έφτασα και έρχομαι στο Γραφείο να τα πούμε με την ησυχία μας και με κάθε λεπτομέρεια.
—Νάναι ευλογημένο, Δέσποτα.

Ο Σεβασμιώτατος, κατευθύνθηκε συγκινημένος προς τον Ναό, υμνώντας το όνομα του μεγάλου Θεού και ευχαριστώντας τον Αρχάγγελο.

Σε λίγο στο Γραφείο του Ναού, ακούγαμε όλοι κατάπληκτοι από την Ελένη και το Νίκο τα γεγονότα τα του θαύματος, να ξετυλίγονται αστραπιαία και θαυμαστά.
—Σεβασμιώτατε, ονομάζομαι Ελένη και είμαι η αδελφή του Διονύση, παντρεμένη και μένω στο Ναύπλιο, Σουλίου 8.

Το απόγευμα της Κυριακής του Θωμά, 25-4-1993, χτυπά το τηλέφωνο του σπιτιού μου,.... και πληροφορούμαι ότι ο αδελφός μου ο Διονύσης χτύπησε σε τροχαίο και βρίσκεται, στο Κρατικό Νοσοκομείο Νικαίας στην Αθήνα. Το ακουστικό έφυγε από τα χέ¬ρια μου όταν με παρότρυναν να κάνουμε όσο το δυνατόν σύντομα, γιατί ο αδελφός μου ήταν σε πολύ κακή κατάσταση. Ετοιμοθάνατος! «Τον προλαβαίνετε, δεν τον προλαβαίνετε», μου είπαν χαρακτηριστικά.

Φύγαμε αμέσως για την Αθήνα. Πώς αισθανόμουν στον δρόμο για την Αθήνα, δεν μπορώ να το εκφράσω, ήταν μια φοβερή εμπειρία! Ένοιωθα να βουλιάζει σιγά-σιγά ο κόσμος ολόκληρος. Αισθανόμουν ότι τα πάντα για μένα έχαναν ξαφνικά την αξία τους! Δεν μετρούσε για μένα τίποτα. Μόνο μέσα από ένα μεταξωτό ιστό αράχνης, αμυδρά, διέκρινα με τη φαντασία μου το Διονύση μας αιμόφυρτο και ετοιμοθάνατο. Και τότε, το μόνο που ήθελα, ήταν να βρεθώ κοντά του, να τον αγκαλιάσω, να τον φιλήσω, να τον σφίξω και να του ξαναδώσω τη δύναμη και τη ζωή. Τα λεφτά μού φαινότανε ώρες και οι ώρες αιώνες. Σε κάποια στιγμή σχεδόν λιποθύμησα, όταν μέσα στο αμάξι μύρισε, πολύ αισθητά, λιβάνι! Πάει πέθανε, σκέφτηκα και ένοιωθα να χάνω τις αισθήσεις μου.

Φτάσαμε στο Νοσοκομείο και η πραγματικότητα ήταν πολύ πιο φοβερή από εκείνη της φαντασίας. Ο Διονύσης αιμόφυρτος πάνω στο κρεββάτι αναίσθητος σε αφασία. Με φώναξαν στο Γραφείο οι γιατροί και μου είπαν επί λέξει: «Κορίτσι μου, τι να σου πούμε, το παιδί είναι ξεγραμμένο. Το μυαλό του έγινε γιαούρτι. Δεν υπάρχει καμμιά ελπίδα».

Ρώτησα για κάποια εγχείριση, για κάτι άλλο που θα μας έδινε κάποιες ελπίδες. «Δεν υπάρχει καμμιά ελπίδα, δεν σηκώνει ούτε εγχείριση», μου είπαν και συνέχισαν: «Εμείς οι άνθρωποι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα».

Γονατιστοί όλη τη νύχτα στο προσκεφάλι του, παρακαλούσαμε το Θεό να τον λυπηθεί και να τον αναστήσει.
Το πρωί επισκέφθηκε τον αδελφό μου ο άριστος κρανιολόγος γιατρός κ. Μουρουζίνης. Τον εξέτασε πολύ ώρα και στο τέλος κουνώντας το κεφάλι του είπε:

«Είτε έτσι, είτε αλλιώς ο νεαρός είναι χαμένος, ας του κάνουμε μια επέμβαση στο κεφάλι του. Βέβαια οι πιθανότητες δεν είναι ούτε μία στις χίλιες, αλλά δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα άλλο καλύτερο». Το δεχτήκαμε. Πώς να κάναμε διαφορετικά; Ο αδελφός μου χανόταν!

Μπήκε στο χειρουργείο στις δώδεκα το μεσημέρι. Κατά το διάστημα της εγχείρισης, μας πήρε τηλέφωνο στο Νοσοκομείο ο ξάδελφός μας ο Νίκος και μας είπε πράγματα που μας ζωήρεψαν τις ελάχιστες και υποτονικές ελπίδες μας. Άλλα

καλύτερα να σας τα εξιστορήσει αυτά ο ίδιος.

Λέγοντας αυτά η Ελένη, στράφηκε στο νεαρό δίπλα της, που βοηθούσε μαζί της τον Διονύση.

—Μάλιστα Σεβασμιώτατε. Λέγομαι Νίκος Καλογήρου. Είμαι 22 χρόνων και σπουδάζω μαζί με την αδελφή μου Ελένη στη Θεσσαλονίκη. Η διεύθυνση μας: …… Το τηλέφωνο μας: ……

Την Κυριακή του Θωμά 25-4-1993, η αδελφή μου και γω ξεκινήσαμε να επιστρέψουμε στη Θεσσαλονίκη, απ’ την οποία είχαμε φύγει, για να περάσουμε τις διακοπές του Πάσχα κοντά στους δικούς μας. Στη Θεσσαλονίκη φτάσαμε στις 7 το απόγευμα. Αμέσως πήραμε τηλέφωνο τους δικούς μου, όπως άλλωστε συνηθίζουμε, για να ενημερώσουμε τους δικούς μας ότι φτάσαμε καλά. Συνάμα ρωτήσαμε και για κείνους, πώς είναι και αν έχουν κανένα νεότερο από το πρωί που φύγαμε για τη Θεσσαλονίκη. Μας είπαν ότι είναι όλα μια χαρά, όπως τα ξέραμε. Κουρασμένοι από το πολύωρο ταξίδι μας, πολύ νωρίς πήγαμε για ύπνο.

Τη νύχτα, ένα όνειρο με συγκλόνισε. Βρέθηκα μέσα σε ένα Νοσοκομείο, για μένα άγνωστο, και πάνω σε ένα κρεββάτι, ντυμένο στα μαύρα, τον ξάδελφό μου ξαπλωμένο. Τον ρωτάω τι έπαθε και εκείνος μου δείχνει το κεφάλι του, που ήταν γεμάτο αίματα, και μου λέει ότι χτύπησε. Τότε ακούω τη φωνή του πατέρα μου να με φωνάζει: Νίκο-Νίκο! Δεν τον έβλεπα, όμως ακολούθησα τη φωνή του και βρέθηκα σε μια μικρή Εκκλησιά, που βρισκόταν στην αυλή του Νοσοκομείου. Στο μέσον της Εκκλησίας στεκόταν ο πατέρας μου και κυττούσε προς το μέρος μου. Στα δεξιά μου βλέπω μία εικόνα της Παναγίας με τον Χριστό στην αγκαλιά της. Βγάζω το μαντήλι μου και την σκουπίζω, γιατί μου φάνηκε λερωμένη. Το μαντήλι λερώθηκε. Τότε βλέπω τον πατέρα μου να μού δείχνει την αριστερή πλευρά του Ναού και στο σημείο που βρισκόταν μια άλλη εικόνα, που όμως ήταν τόσο μαύρη, που δεν φαινόταν το πρόσωπο του εικονιζόμενου αγίου. Συγχρόνως ο πατέρας μου, με προστακτικό ύφος μού έλεγε τα εξής: Πες στην Ελένη, την ξαδέλφη σου, να την καθαρίσει. Ανήσυχος απ’ αυτά όλα το πρωί, παίρνω μια θεία μου τηλέφωνο στο Ναύπλιο να ρωτήσω. Δεν πήρα το σπίτι μου, γιατί γνώριζα ότι όλοι τους δούλευαν. Τότε μαθαίνω το θλιβερό γεγονός. Ρώτησα για την ξαδέλφη μου, την Ελένη και μού είπε ότι είναι στο Νοσοκομείο της Νικαίας. Εκεί πήρα τηλέφωνο και αφού έμαθα λεπτομέρειες και την απελπιστική κατάσταση του Διονύση, ρώτησα την Ελένη αν υπάρχει στο χώρο του Νοσοκομείου καμμιά Εκκλησιά.

Μου απάντησε ότι δεν το γνώριζε. Τότε της είπα το όνειρο και την παρότρυνα να ψάξει και αν υπήρχε, να κυττούσε στον αριστερό μπαίνοντας τοίχο της. Παρακάτω, Σεβασμιώτατε, ας συνεχίσει εκείνη.

—Όταν άκουσα αυτά από τον ξάδελφό μου Νίκο, Σεβασμιώτατε, κάποιες ελπίδες άρχισαν να αναπτερώνονται. Όταν θα βγουν σωστά τα λόγια του ξαδέλφου μου, είπα μέσα μου, τότε θα πει ότι ο Διονύσης μας θα σωθεί. Ρωτήσαμε και μάθαμε ότι υπήρχε κάτω Εκκλησία του Νοσοκομείου. Τρέξαμε με τους συγγενείς μου και ψάξαμε. Πράγματι στο αριστερό τοίχο ήταν κρεμασμένο ένα μικρό ξύλινο εικόνισμα κατάμαυρο!!! Το ξεκρεμάσαμε αλλά δεν μπορούσαμε να δούμε τι αναπαριστούσε. Πήρα βαμβάκι και οινόπνευμα και το καθάρισα. Ω Θεέ μου! Έλαμψε ολόκληρο! Αστραποβολούσε! Όμως και πάλι δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε ποιον άγιο εικόνιζε. Όταν το είδε η θεία μου. η μητέρα του Νίκου, σταυροκοπήθηκε και το καταφιλούσε, το είχε γνωρίσει! Ο Ταξιάρχης, ο Ταξιάρχης του Μανταμάδου!!! φώναζε. Είχε έλθει πριν δυο χρόνια και είχε πάρει το εικόνισμα Του και τους δυο τόμους των βιβλίων Του. Να το εικόνισμα Σεβασμιώτατε, είπε η Ελένη και ανοίγοντας το πουκάμισο του Διονύση το έβγαλε από τη θήκη του και το έδωσε στον Δεσπότη μας. Εκείνος το κύτταξε για λίγο και έπειτα με πολύ σεβασμό και ευλάβεια, το ακούμπησε στα χείλη του. Ήταν ένα ξύλινο μικρό εικονισματάκι του Ταξιάρχη μας, απ’ αυτά που έχουμε στο περίπτερο του Ναού, για τους προσκυνητές μας.

Αφού το προσκυνήσαμε όλοι μας, η Ελένη το πήρε, το έβαλε πάλι στη θέση του και συνέχισε:

—Τελείωσε η εγχείριση στον εγκέφαλο του αδελφού μου. Οι γιατροί δεν μας έδιναν περισσότερες ελπίδες απ’ ότι πριν την εγχείριση, δηλαδή μία τοις χιλίοις! «Το μυαλό του», μας έλεγαν, «είναι σα γιαούρτι- και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα παραπάνω. Ανθρωπίνως και επιστημονικώς κάναμε το καλύτερο, τώρα μόνο ένα θαύμα τον σώζει». Ζήτησα να μου επιτρέψουν να μπω στην εντατική και να του βάλω το εικόνισμα επάνω του. Μου το επέτρεψαν. Μπήκα και του το φόρεσα.
Το πρωί, 27-4-93, μας παίρνει πάλι τηλέφωνο ο Νίκος απ’ τη Θεσσαλονίκη. Και μου λέει ότι πάλι είδε όνειρο σημαδιακό και πως πρέπει να εντείνουμε τις προσευχές μας, γιατί ο Διονύσης θα γίνει καλά!

—Ναι, Σεβασμιώτατε, συνεχίζει, παίρνοντας τον λόγο ο Νίκος. Το βράδυ της 26ης προς την 27η βλέπω πάλι να βρίσκομαι στο Νοσοκομείο και να θέλουν δυο μαυροφορεμένοι άνδρες, να μας πάρουν τον Διονύση, μέσα σε ένα μαύρο μεγάλο αυτοκίνητο. Μετά από πολύ ώρα το κατώρθωσαν, αλλά το αυτοκίνητο δεν έφευγε. Κάποιος νέος, όμορφος, ξανθός, με ένα μικρό γενάκι και μέχρι τη μέση τον

κατάξανθα σγουρά κυματιστά μαλλιά, εμφανίστηκε και αφού πήρε και έβαλε τον Διονύση πάνω σε ένα κρεββάτι του Νοσοκομείου, μου είπε: «Μην ανησυχείς! Ανοίξτε του μια τρύπα εδώ», δείχνοντας το λαιμό του, «βάλτε του την εικόνα της Παναγιάς στα χέρια του και αφήστε τον σε μένα». Το πρόσωπό του έχυνε μια γλυκεία λάμψη, που σε γαλήνευε, σε πλημμύριζε ευεξία και εμπιστοσύνη.

—Σκεφθείτε Δέσποτα πώς ένοιωσα, συνέχισε τώρα η Ελένη, όταν ενώ άκουγα αυτό από το Νίκο, έρχονται οι γιατροί, μπαίνουν βιαστικά στην εντατική και βγαίνοντας γρήγορα, έπαιρναν μαζί τους και τον Διονύση στο χειρουργείο για τραχειοτομή!!! Μάς είπαν επί λέξει:

«Έχει χειροτερεύσει η κατάσταση του. Τώρα έχει και πνευμονία με υψηλό πυρετό. Τον πάμε αμέσως για τραχειοτομή να τον προλάβουμε, γιατί κινδυνεύει από στιγμή σε στιγμή να πνιγεί»! Μετά από την τραχειοτομή, τον λυπήθηκε πράγματι η ψυχή μου. Δεν ζούσε. Τα μηχανήματα τον κρατούσαν φυτό!! Στο σημείο αυτό έχασα όσο θάρρος μού είχε απομείνει. Λύγισα σαν άνθρωπος και χωρίς να πω τίποτα σε κανέναν, έφυγα στο Ναύπλιο να πάρω τα ρούχα του για το επερχόμενο μοιραίο. Απ’ εκεί έφερα μαζί μου και τα βιβλία του Ταξιάρχη, το Ιστορικό και τα θαύματά Του. Κάποιος, θαρρείς μέσα μου, με έσπρωχνε να τα πάρω από τη θεία μου μαζί μου! Όταν επέστρεψα και είδα τον αδελφό μου ζωντανό, μετάνοιωσα πικρά για την ολιγοπιστία μου. Ζήτησα ταπεινά συγγνώμη, για την αδυναμία μου αυτή και γονατιστή μέρα και νύχτα έξω από την εντατική, διάβαζα τα θαύματά Του και παρακαλούσα για τη σωτηρία του αδελφού μου.
Όσο διάβαζα το βιβλίο με τα θαύματα, τόσο ένοιωθα κοντά μας την παρουσία του Άγιου. Οι ελπίδες πάλι δειλά-δειλά ερχότανε να πάρουν τη θέση της απογοήτευσης και απόγνωσης και σιγά-σιγά γιγάντωναν και πολλαπλασιάζονταν. Οι ενημερώσεις των γιατρών δεν με προβλημάτιζαν πια και δεν με ενδιέφεραν πολύ, παρ’ όλο που ήτανε άσχημες! Κι αυτό γιατί τώρα γνώριζα ότι πάνω και από τους γιατρούς, βρίσκεται ο Άγιος, κι ότι Αυτός μόνο επιμελείται τον αδελφό μου. Τα βιβλία αυτά μού έδωσαν την ηρεμία, τη δύναμη, τη δυνατή πίστη, την υπομονή, την καρτερία.

Με 40 πυρετό επί 8 ήμερες στην εντατική πάλεψε με τον θάνατο ο Διονύσης, με σύμμαχο τον Ταξιάρχη. Οκτώ ολόκληρες ημέρες έμοιαζε με νεκρό. Οι γιατροί μας έλεγαν ότι: «Δυστυχώς χάνουμε ελπίδες, παρά κερδίζουμε»! Και την ογδόη, μεγάλε μου Άγιε Ταξιάρχη! Άνοιξε τα μάτια του!!! Από τότε και μετά, κάθε μέρα και ένα μηχάνημα απομακρυνόταν από τον αδελφό μου, μέχρι που έφυγε και το τελευταίο.

Οι γιατροί κατάπληκτοι έλεγαν: «Αυτό δεν μπορούσε να γίνει φυσιολογικά ή τουλάχιστον σε τέτοιο βαθμό και σε τόσο λίγο χρόνο! Το μυαλό του αδελφού σας ήταν πράγματι “γιαούρτι”. Μόνο ένα θαύμα, στην κυριολεξία, θα μπορούσε να τα δικαιολογήσει όλα αυτά, μόνο ένα θαύμα»!!!

Στο διάστημα των 8 αυτών ημερών, που ο Διονύσης μας πάλευε με τον θάνατο, επισκεφθήκατε Σεβασμιώτατε την πρεσβυτέρα του πατρός Χρήστου και γνωρίσατε τον Διονύση μας. Ο πατήρ Χρήστος σας είχε μιλήσει για τα όνειρα του ξαδέλφου μου, την εύρεση της εικόνας και σεις θελήσατε να δείτε τον αδελφό μου και να τον ευλογήσετε. Να ξέρατε τότε, Σεβασμιώτατε, τι κουράγιο και δύναμη μας δίνατε, όταν μας είπατε ότι: «Αφού θέλησε ο Ταξιάρχης να τον πάρει υπό την προστασία Του, μη φοβάστε, είναι μεγάλη ευλογία και όλα θα πάνε καλά. Μόνο μη χάνετε την πίστη σας και να προσεύχεστε ζεστά, μέσα από την καρδιά σας. Ο Κύριος πάντοτε ανταποκρίνεται στις θερμές μεσιτείες του Αρχαγγέλου Του». Τα λόγια Σας αυτά, Σεβασμιώτατε, ήταν μια ακόμη επιβεβαίωση των θαυμάτων του Ταξιάρχη, που κάθε μέρα διαβάζαμε και ξαναδιαβάζαμε. Η παρουσία Σας αυτή, στις δύσκολες αυτές στιγμές της ζωής μας, ήταν ευεργετική. Σας ευχαριστούμε πάρα πολύ μέσα απ’ την καρδιά μας, για όλα.

«Παιδί μου», ψέλλισε συγκινημένος ο Δεσπότης μας, «εμείς δεν κάναμε τίποτα, ενώσαμε τις προσευχές μας, όπως είχαμε υποχρέωση, μαζί με τις δικές σας. Ο Κύριος πάντοτε δίνει ό,τι του ζητούνε, με αληθινή πίστη, υπομονή και επιμονή! Και η δική σας η πίστη, η υπομονή και η επιμονή ήταν πράγματι υποδειγματική. Πας γαρ ο αιτών λαμβάνει και ο ζητών ευρίσκει και τω κρούοντι ανοιγήσεται (Ματθ. ζ’ 8)».

—Σεβασμιώτατε, παρά λίγο να το ξεχάσω, είπε η Ελένη. Ο Αρχάγγελος έκαμε και δεύτερο θαύμα!
—Τι παιδί μου;
—Η Ελένη Μαϊοράνου, ήταν Πεντηκοστιανή. Λέω ήταν, γιατί τώρα δεν είναι. Ο Ταξιάρχης, με τις επεμβάσεις Του, την έκανε ορθόδοξη!!!

Ήταν αποκλειστική του αδελφού μου, μέσα στην εντατική. Σαν Πεντηκοστιανή δεν πίστευε στις εικόνες και επομένως ούτε και στην εικόνα του Ταξιάρχη, που βρήκαμε στην Εκκλησία του Νοσοκομείου. «Μη πιστεύετε», μας έλεγε συνεχώς, «μη πιστεύετε σε θαύματα και μάλιστα θαύματα από εικόνες άγιων. Δεν γίνονται τέτοια πράγματα».

Όταν όμως έβλεπε αργότερα, την εξέλιξη της υγείας του Διονύση, κλονίστηκε και μας είπε: «Αν πράγματι γίνει καλά εντελώς ο Διονύσης, θα πάω στον Μανταμάδο,

στον Ταξιάρχη, στη θαυμαστή Του εικόνα και το δικό μου παιδί»! Το παιδί της είχε κάποια άγνωστη ασθένεια. Φύγαμε από το Νοσοκομείο και σε δυο μήνες έπρεπε να το επισκεφτούμε πάλι για αξονική εξέταση. Όταν ανεβήκαμε στην νευρολογική χειρουργική του Νοσοκομείου, βρήκαμε την Ελένη, την αποκλειστική του Διονύση. Μόλις μας είδε έμεινε άφωνη. Κάθισε για λίγο μαρμαρωμένη, σαν να έβλεπε φαντάσματα και έπειτα έτρεξε κατεπάνω μας και μας αγκάλιασε όλους δακρυσμένη. «Τι κάνεις, Ελένη;» τη ρωτήσαμε. Εκείνη μας παρέσυρε λίγο παράμερα και μας είπε: «Τώρα πίστευω, τώρα πιστεύω. Είναι πιο φωτεινό και από τον ήλιο ότι εσείς έχετε δίκαιο, οι ορθόδοξοι. Ακούστε τι έχω να σας πω: Χθες τη νύχτα είδα στο όνειρό μου, ότι βρισκόμουν σε μια γαληνεμένη θάλασσα και ήρθε και με συνάντησε κάποιος νέος, ωραίος και μελαψός και μού λέγει: "Πήγαινε αύριο στη νευρολογική χειρουργική του Νοσοκομείου να δεις και να πιστέψεις. Σου έχω μια μεγάλη έκπληξη". Είμαι εδώ από το πρωί, γιατί πίστευα ότι αυτός που μού μίλησε στο όνειρό μου ήταν ο Ταξιάρχης! Και να που βλέπω το Διονύση μας αναστημένο! Γιατί, για νεκρανάσταση πρόκειται. Ποτέ, μα ποτέ δεν πίστευα ότι το παιδί αυτό θα μπορούσε να γίνει καλά και μάλιστα με τέτοια διαύγεια του νου έπειτα από τέτοια κάκωση που είχε στον εγκέφαλό του. Αυτό είναι πράγματι ένα θαύμα, ένα αληθινό θαύμα του Ταξιάρχη! Τώρα πιστεύω και μετανοιώνω που τόσα χρόνια ήμουν σε τόση πλάνη!!! Με την πρώτη ευκαιρία θα πάω να προσκυνήσω την θαυμαστή εικόνα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ και να Του ζητήσω να με συγχωρέσει».

—Ξέρετε, Σεβασμιώτατε, —μίλησε για πρώτη φορά ο Διονύσης—, αν οι δικοί μου χαίρονται, τόσο πολύ, για τη θεραπεία μου, άλλο τόσο εγώ χαίρομαι για την επιστροφή στην Ορθόδοξη πίστη, της κ. Ελένης. Είναι μια αξιαγάπητη κυρία και σωστός άνθρωπος. Είμαι πολύ ευχαριστημένος, που εξ αιτίας του ατυχήματός μου σώθηκε μια ψυχή. «Ουδέν κακόν αμιγές καλού», όπως έλεγαν οι πρόγονοι μας. Δόξα σοι ο Θεός!

Ο Σεβασμιώτατος σηκώθηκε. Πλησίασε τον Διονύση που με τη βοήθεια των δικών του είχε σηκωθεί. Τον ασπάσθηκε σταυρωτά και άφησε να ακουμπήσει το κεφάλι του νέου στον αριστερό του ώμο, χτυπώντας χαϊδευτικά την πλάτη του. Είχαν δακρύσει και οι δυο τους και η συγκίνηση αυτή είχε απλωθεί παντού μέσα στο χώρο του Γραφείου του Ναού και μας συνεπήρε όλους. Έπειτα, δειλά-δειλά και άχρωμα στην αρχή, ακούστηκε η φωνή του Σεβασμιωτάτου: «Των ουρανίων Στρατιών Αρχιστράτηγε...» Τον ακολουθήσαμε όλοι μαζί συγκινημένοι...

Μάρτιος – Μάιος 1990